

Caracterizarea personajului Neculai Isac din opera Hanu-Ancutei scrisa de Mihail Sadoveanu

Personaj secundar, static, unidimensional; personaj-narator.

Modalitati de caracterizare:

• caracterizare directa: portretul facut de narator; autocaracterizare;

• caracterizare indirecta: prin propriile simtiri, ganduri si actiuni; prin mediul in care traieste; prin comentariul altor naratori.

Personajul este linear construit. Faptul ca il vedem, spre finalul povestirii, infruntand pe tigani, omorand pe unul dintre ei, punand pe fuga pe altii, cunoscand tertipurile luptei si ferindu-se cat poate, completeaza o imagine fixata puternic anterior.

Protagonistul povestirii Fantana dintre plopi este un capitan de mazali de la Balabanesti, din tinutul Tutovei. Naratorului ii apare ca venind "spre noi de demult, de pe departate taramuri".

Portretul fizic, aproape nelipsit in naratiunea sadoveniana, este fixat, tot prin prisma eului narator, astfel: "Era un om ajuns la carunteta, dar se tinea drept si sprinten pe cal. Purta ciubote de iuft cu turecki nalte s-un ilic de postav civit cu nasturi rotunzi de argint. Pe umeri, tinuta numa-ntr-un lantujel, atarna o blanita cu guler de jder. Avea torba de piele galbana la sold si pistoale la coburi.

Obrazu-i smad cu mustacioara tunsă si barba rotunjita, cu nas vulturesc si sprancene intunecoase, arata inca frumuseta si barbatie, desi ochiul drept strans si inchis ii dadea ceva trist si straniu". Comisul Ionita, care i-a fost prieten in tinerețe, ii dezvaluie Ancutei imaginea de atunci a protagonistului: "voinic si frumos -si rau", Neculai Isac "batea drumurile cautandu-si dragostele" si, pentru o muiere care-i era draga, isi punea totdeauna viata".

Indragit pe data de convivi, capitanul are prilejul sa povesteasca "intamplarea naprasnica" prin care a trecut, datorita careia "a pierdut o lumina" si pe care n-o poate uita, iar Dumnezeu 1-a "intors iarasi prin locurile acelei dureri..." Fste deschis acum, in timpul din discurs, catre intelepciune. Nu refuza vinul si tovarasia: "• lubitilor prietini, (...), mie mi-a placut totdeauna sa beau vin cu tovarasi. Numai dragostea cere singuratate. Divanul nostru-i slobod si deschis si-mi sunteti toti ca niste frati!". Capitanul de mazali, in acest moment al rememorarii, se vede pe sine, cel de acum douazeci si cinci de ani, ca un "om buiac si ticalos".

De felul lui vrednic, caci - se destainuie protagonistul -"aveam oi si imasuri si negutam vinuri; dar imi erau dragi ochii negri, si pentru ei calcam multe hotare". Il vedem "in mare mahnire, caci dragostea mea din anul acela se desfrunzise cu vara". Acum umbla "bezmetic si singur ca un cuc", iar clopotele bisericilor ii suna cu jale, "departate si stranse: parca bateau in inima mea".

Personajul este, totusi, linear construit. Faptul ca il vedem, spre finalul povestirii, infruntand pe tigani, omorand pe unul dintre ei, punand pe fuga pe altii, cunoscand tertipurile luptei si ferindu-se

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

cat poate, completeaza o imagine fixata puternic anterior. Textul se consacra mai ales iubirii protagonistului pentru tigancusa Marga. Dragostea capitanului de mazali se tradeaza in exactitatea cu care acesta rememoreaza detalii adanc intiparite in memoria sa. Tigancusa ii apare la inceput ca "o fetiscana cu fusta rosa", care isi scutura capul gol "si-si sfeclea dintii" privindu-l "uimita, parca vedea o salvaticiune rara". Fata il tulbura profund: "...ochii iuti ma tulburara deodata.

Am simtit in mine ceva fierbinte: parc-as fi inghitit o bautura tare". Chipul Margai il farmeca, il obsedeaza mereu ("...si eu ma gandeam la fel de fel de lucruri, in care amestecam pe tigancusa cu fusta rosa"), existenta exterioara consunand, ca de obicei, cu sentimentele sale: "Se auzeau clopote de biserici sunand in departari. Acuma zvonul lor venea pana la sufletul meu bland si cu dulceata".

Gesturile de trista tandrete fata de Ancuta cea de acum ("...a prins pe Ancuta de mana s-a cerut, pentru sine si pentru soti, vin vechi in oala noua") sunt mai degraba ecouri ale iubirii de la fantana dintre plopi, ce i-a trecut naprasnic prin viata si l-a insemnat pentru totdeauna: "Cu toate acestea, capitanul de mazali o vedea [fantana dintre plopi, n.n.]. Sta impovarat in locul lui, neclintit si cu capul plecat. Obrazul drept, botit spre ochiul stors, parca era inclestat si pecetluit pe totdeauna intr-o durere. Iar ochiul cel viu, mare si neguros, privea tinta in jos in neagra fantana a trecutului".